

Under några år på runt 1920 arbetade Otto på mejeriet i Askersund i Närke, där hans bror var mejerist. På fritiden tränade han bl.a. boxning. Han hann aldrig bli någon tekniskt skicklig boxare, men blev känd för sin oräddhet.

Vid Närkes mästerskap i boxning 1922 hade motståndarklubben en suverän boxare i mellanviktsklassen. Han ansågs så skicklig, att ingen i den klubb som Otto tillhörde, ville ställa upp mot honom. Då sa lagledaren:

- Du Otto, som inte är rädd, kan väl ställa upp mot honom?

Ottos chans till seger var nästan obefintlig, men han tänkte att om han ställde upp, så räddade han en poäng åt sin klubb i Askersund, så han accepterade utmaningen.

Det hör till saken att Otto var sen tidigare personligen bekant med sin motståndare. Så när de båda kom upp i ringen, sa motståndaren med ett leende:

- Jasså, är det du Otto och jag som ska boxas.

- Ja, de ser så ud, svarade Otto.

I boxning går det ju till så, att de båda tävlande först skakar hand i mitten av ringen, för att sedan dra sig tillbaka till ringhörnan och därefter börjar kampen.

Ottos motståndare visade redan vidhandslaget att han tog matchen som ett skämt och ansåg att Otto var en enkel motståndare, som han kunde vinna över utan större ansträngning. Otto däremot var mer bekymrad över matchen.

När de båda backat efter handslaget och åter närmade sig varandra, kom motståndaren åter med ett brett leende och med händerna hängande. Otto såg genast sin chans och med en oerhörd snabbhet lade han in hela sin kroppskraft i ett välriktat knytnävslag, som träffade mitt i prick och golvade motståndare. Denne reste sig inte förrän han var uträknad och därmed stod Otto som segrare och Närkes mästare i boxning.

Jublet bland hemmapubliken var enormt. Han hade aldrig i sitt liv blivit så firad, som den kvällen efter matchen. Man hurrade för honom och hissade honom och hans popularitet var utan gräns. Dagen därpå stod sensationen att läsa i Askersundsposten.

Direkt efter själva matchen sa hans motståndare.

- Nästa gång ska jag vinna!

- Nästa gång kommer aldrig, svarade Otto.

Under sin tid i Askersund deltog Otto även i ett stort slagsmål. Han var med Askersundspojarna när de tågade till Skyllbergs Bruk för att ”göra upp” med arbetarna där. Nåt tidigare gruff låg bakom.

En gång när Otto i sin ungdom var på väg hem från Bjälkhults dansbana, så såg Otto i ett buskage intill vägkanten ett par herrskor som pekade neråt och ett par damskor som pekade uppåt. Otto tog tag och drog i herrskorna ut över vägen. Det blev ett väldigt svärande så Otto släppte taget och gick därifrån. Nästa dag skulle Otto gå ett ärende till Bjälkhult och då sa Otto att det syntes tydligt var han hittat paret, eftersom det syntes ett spår över vägen, precis som om en snigel gått där.

Någon av döttrarna på Starrarp 2 hade ”nattövningar” i logen på Starrarp 3:10 hos Anders Nilsson (Ottos bror). Enl Otto har Anders sagt:

- De e´ente bra, kregen (korna) vill ente eda klöveren sen.

Elin, fästmö till Otto, och Otto skulle ”få till det” i sängen. Men då sa Elin:

- Nä Otto, det är nån som ser oss.

- Här är väl ingen mer än vi?

- Jo, Gud ser oss.

- Ack, sa Otto, de e´ han så van ve!

En gång var Otto nära att förlova sig. Han hade bestämt träff med sin fästmö vid järnvägsstationen i Hörby. Därifrån skulle de resa till Eslöv för att köpa ringar och förlova sig. Otto hade ju en bit att cykla från Starrarp, så han begav sig hemifrån i mycket god tid. Cykelfärden gick bra och han var framme i Hörby i så god tid att han bedömde att där var utrymme för ett besök hos gamle vännen Arvid Lovén.

Otto blev väl mottagen och när han berättar om sitt egentliga ärende i Hörby, så utbrister Arvid:

- Jasså, ska du åstad o förlova dig! Då får du åtminstone först komma in och dricka en kaffegök!

Som Otto senare uttryckte saken:

- Detta blev min räddning!

Det blev mer än en kaffegök, så när Otto något försenad anlände till stationen var han långt ifrån nykter. Fästmön blev naturligtvis både besviken och arg. Hon skällde ut Otto på stående fot inför alla omkring och med alla de tillmälen hon kunde komma på och bedyrade att hon aldrig någonsin ville se honom igen!

Otto tog beskedet med stor fattning och drog istället en lättandets suck. Eller som han senare förklarade:

- Då tacka ja Gud i näven, för ad ja ente ble jutt me en sån ilsken kvinga!

Otto berättade att han bara fått stryk en enda gång. Det var i Hårderupshult, när där var dans på 20-talet. Han "råkade" i slagsmål. Ett hårt knytnävslag fick Otto ur balans och han for baklänges, varvid en avbruten torr gren på en gran gick rakt genom örat. Som han sa: *Jag hann inte få fram "pänakniven" o skära av grenen innan jag fick ett nytt slag.*

Otto berättade att en Skumpenättling, Lasse i Långaröd, var så stark att han tog en häst om magen och "hottade" (slängde) in den i stallet. Svea Hultgren undrade om han då inte var en storväxt karl. "Ånej, inte så farligt stor", sa Otto. "han var 150 cm hög och 150 cm bred." När Otto och hans brorson Georg, Hårderup 4, var på betorna en höst, så hade det regnat enormt mycket. Betfälten stod delvis under vatten. Otto beskrev situationen målande:

- När jag tittade ner mot dalsänkan där Georg nackade betor, så såg jag bara hans hand när den kastade upp en beta, resten av Georg var under vatten!"

När Otto var på betorna så hade frun på gården svårt för att få bra smak på soppan. Då hämtade hon Otto, för att hjälpa till och han var expert på smaksättning – enligt vad Otto själv berättat.

Otto hade en fjälla som kallades Gurkan och var från Oderup. De båda var en gång på Mikelimarknad i Öneköp. Under tiden de var där drog ett våldsamt snöoväder in över bygden. Vägarna blev snart svårframkomliga. På morgonen dagen efter mötte Otto en granne, som blev förvånad över att se Otto hemma. Han frågade hur Otto hade kunnat ta sig hem i det överraskande ovädrat, alla vägar var ju igensnöade.

- Jo, du förstår, sa Otto, jag hade en fjälla och hon var så kortbenad så hon "asa" röven i snön och i den rännan cykla jag!

Otto berättade för Asta i affären en vinter när det var mycket snö, att han hade fått bära "knarren" på ryggen från Frenninge till Starrarp.

När Otto bodde i "Minkered" odlade han jordgubbar. Otto berättade att om man lyfte på bladen så var det ett helt rede med ett 60-tal jordgubbar under dem. Han sa att han kunnat

sälja dem på Mikaeli marknaden i Önnköping om inte Olof Jöns´ får hade ätit upp dem. Hur jordgubbarna skulle hålla sig fram till Mikaeli marknaden förtäljer inte historien.

Brodern Gottfrid frågade Otto hur han hade det med storleken på sina potatisar i trädgårdslandet. Otto sa.

- De är min själ så stora, så jag får bära in dem en och en”.

Otto gick ut i mölledammen och för att visa sin styrka lyfte han upp en stor sten som låg i dammen. Sen släppte han den rakt ner, så vatten och dynga stank upp över honom. Otto var klädd i trenchcoat. Den skulle han använda dagen efter när han skulle till Askeröd för att se en fotbollsmatch. På kvällen gick Otto och lade sig utan att ta av sig trenchcoaten. Han bodde då i föräldrahemmet Starrarp 3:10. På morgonen efter fick de andra, som bodde där, sopa av honom med en piassavakvast innan han körde till matchen.

När Otto hade 50-års eller möjligen 60-årskalas, så höll han det hos sin bror Anders Nilsson på Starrarp 3:10. När Anton Håkansson några dagar senare tackade för en lyckad fest så sa Otto:

- Det vette fan om den var så lyckad – jag gick hem klockan 5 på morgonen och då var det ett par som fortfarande rörde sig!

På samma fest var Folke Karlsson (snickaren). När han satte sig vid bordet råkade han sätta sig på gardinerna, vilket resulterade i att hela gardinstången trillade ner och Folke fick en gardin på varje sida av huvudet som en brudslöja. Folke brukade somna när han satt vid bordet och gjorde så även denna gång med gardinerna på huvudet.

Asta och Anton i Starrarps affär hade en hund som hette Fido. Han var en duktig vakthund. Han gick till Ture Målares varje dag och drack där en halv kopp kaffe med sockerbit. Sedan gick han hem igen. En dag var han borta lite längre. Då hade han träffat Ture Målares tik, Topsy, som löpte. Mötet resulterade i en valp som döptes till Knutte. Otto sa alltid att Knutte var hans bästa vän. När Otto körde med ”knarren” till Nils Andersson på Starrarp 3:10 för att hämta mjölk, så följde Knutte med genom att springa vid sidan om ”knarren”. Knutte gillade mjölk. I stallet hos Nils Anderssons stod tomma ansjovisburkar som hans katter fick mjölk ur. Knutte tog en ansjovisburk i munnen tillbaka hem till Otto för han ville få mjölk av Otto. Man kunde alltså skåda Knutte med ansjovisburk i munnen springande vid sidan av Ottos ”knarr” på väg hem efter mjölkhämtningen. Knutte tyckte om att bita på saker. Han tuggade på Ottos vedträ. Otto sa till Anton – ”jag tycker ni kan ge hunden mat, så han inte äter upp mitt bränne”. Knutte bet också gärna i däckerna på bilar som passerade.

Otto berättade att bröderna Karlsson i Tattarp hade en oöverträffad hembränningsapparat. De hade själv byggt den på ett dubbelpipigt gevär. Otto sa att:

- Det kom rent brännvin ur den ena pipan och den finaste konjak ur den andra gevärspipan.

Otto hade en tam mus som bodde i ett mushål i fönsterkarmen. När det dracks kaffe var Otto noga med att musen också skulle ha några kaksmulor.

Asta i Starrarps affär tyckte att Otto hade fina pelargonier och frågade vad han gjort med dem. Då sa Otto att han lagt naturgödsel till dem. Otto hade ju inga djur, så gödseln måste ha kommit från Otto själv. Fy katten tyckte Asta- jag har ju stuckit fingrarna i jorden för att känna om krukorna var torra!

Sture Nilsson, elektriker, Frenninge, kom in till Otto en gång och skulle göra ett jobb. Otto låg i sängen och var dålig. Sture frågade:

- Hur är det med dig Otto?

- Nu är det nära, sa Otto, med svag röst.

Sture tänkte det var förargligt att komma så här, när Otto var döende.

Då reste sig Otto plötsligt och sa – ”vi får ta en kaffegök.”

Otto var inte döende, han var bara full.

Otto körde lätt motorcykel ”knarr” till och från arbetet på Sandélls rörlägningsfirma. Hjälms var inte så vanligt på den tiden. Däremot använde han öronskydd för vinden.

En gång kom han efter arbetet in i affären med öronlapparna på. Affärsbiträdet Ingrid Lindström ville skoja lite och sa:

- Nämen Otto, har du öronlappar mitt i sommaren?

- Otto svarade – det är inte för kylans skull, det är för alla gamla kärringar, ”di skriger” så förbannat när jag kör över dom!

Otto skulle åtgärda stopp i WC hos NN i Hårderup. Otto jobbade på den tiden hos Sandell. Dagen efter frågade Sandell hur det hade gått. Då sa Otto:

- Det fungerar inte alls – vi får gräva upp allt och lägga in nya rör. Rören är bara 2 tum och NN's rövhål är 3 tum.

Otto har varit med och grävt ner många avloppsbrunnar och septiktankar på bygden.

Septitankarna var föregångare till trekammarbrunnar. Mest på 50-talet. När han installerat septitank hos Magnus Olsson i Hårderup, så berättade Otto att:

- Magnus Olsson kan stå och pinka i toaletten och där röret från toaletten går ut i bäcken kan man fylla ett glas vatten och dricka. Det är som renaste källvatten!

Otto beställde en islandströja på postorder med hjälp av Asta Håkansson. Otto bestämde att den skulle vara en rymlig storlek. När tröjan kommit, så frågade Asta om den passade.

- Jodå, sa Otto, om Anders Ekelund, Challe och jag ställer oss tätt ihop, så får vi allihop plats i den!

Handlaren i Starrarp, Anton Håkansson (systemson till Otto), lyckades sälja rakblad av nytt märke till Otto. Efter en tid frågade Anton de nya rakbladen var bra. Betyget blev inte det bästa för Otto sa:

- Åja, med lite armstyrka kan man ju ”raga si me en bedekniv”!

Otto hade fått löständer och kom till affären. Han skulle visa hur bra de var för Asta, så han sa till henne att ta fram en sockerbit. Otto bet av den utan problem och Asta sa att de verkar ju fungera bra.

- Ja, NU gör de det, sa Otto, efter att jag justerat dem. Tandläkaren i Vollsjö verkar ha provat ut dem på Lundströms kalvar, så jag har justerat dem över ett stearinljus.

Lennart Borg kom en gång in i affären och berättade att han nyss hade varit hos Otto.

- Hur var det med Otto, frågade en annan väntande kund?

- Det var inte bra, svarade Borg, han hade en halv gris på bordet och däribland låg en itupplöskad mopedmotor. Åsså hade han ”bled” full också!

Otto påstod att han hade norra Europas effektivaste oljekamin. Den var graderad från 0 till 10, men han kunde inte ha den på mer än 0,5, för annars blev det så hett i rummet att han måste ha ytterdörren öppen.

En gång kom Otto in till Anton och Asta (handlarens) i deras kök. Han var inte helt nykter, vilket i och för sig inte var ovanligt. Han skroderade och var pratglad som vanligt. Asta var inte särskilt road av hans onyktra besök och måttet rågades när Otto plötsligt behövde pinka, gick iväg frn bordet och öppnade ytterdörren mot norr. Där ställde han sig på tröskeln och pinkade rakt ut på vägen.

- Fy, ditt svin, sa Asta, folk kan ju tro att det är Anton där står!
- Du behöver inte skäms Asta, för ja´e tåmmeligen välskapt!

Otto hade köpt färg-TV och GP kom på besök. Otto tyckte att GP inte var tillräckligt imponerad av den, så Otto sa:

- Nu får jag ta en pipa och begrunda TV-affären. (En färg-TV var inte billig på den tiden).
- GP sa, nu har du köpt jävlamöget och betalt den, så det är inget att tänka på.

En gång blev Otto tvungen att byta TV, eftersom ett motstånd gått sönder. Otto hade tagit reda på att det fanns 687 motstånd i en TV och ett motstånd kostade 60 kronor. Det hade blivit dyrt om alla motstånden hade behövts bytas.

Otto hade kanske inte de bästa hygieniska förhållandena i sin lägenhet i Tregubbauset. Men en gång ville han vara modern och städa rationellt. Han beställde en väldigt lite dammsugare på postorder. Den levererades till Starrarps affär, som var postutlämningsställe. Efter ett tag frågade handlare Anton Håkansson om Otto var nöjd med dammsugaren. Otto svarade:

- Det är en lite jäkel på två hekto, som jag går och ”dividerar” med. Men jag vågar inte använda den mer. Den har mycket effektiv sugförmåga. Den suger t.o.m. upp gruset under golvplankorna, för jag har inte spåntade golvbräder. Och jag är rädd att den ska underminera hela huset!

Otto fick hemorrojder och hamnade på Ystad lasarett för att bli opererad. Självaste överläkare Nilsson opererade. Otto och han blev kompisar. När Otto skulle på återbesök efter operationen kände inte överläkare Nilsson igen honom, vilket var en besvikelse för Otto som tyckte det skulle bli trevligt att träffa sin vän igen. Men när läkaren sen undersökte Ottos bakdel för att se hur ingreppet lyckats, då kände läkaren plötsligt igen den kroppsdelen och utbrast:

- Men det är ju Otto Nilsson i Starrarp !

När Otto berättade om operationen påstod han att, de skar bort ett halvt kilo ”malekjyd” (malet kött) och efter det har jag norra Europas finaste rövhål!

När Otto var på undersökning på Ystads lasarett för tarmen, rektoskopi, så berättade han att de körde in ett rör lika stort som en lyktstolpe i ändan och blåste upp. När de sedan drog ut instrumentet, så hördes det som Alfred Kristensens gamla märr när han tog ut den och körde till Vollsjo.

När Otto var på sjukhuset sa han – jag äter en 16-litersspann full med tabletter!

Otto fick prostatabesvär, eller protestatan som han sa, och var inlagd på lasarettet i Ystad. Svenne, Anton och Asta hälsade på Otto på lasarettet. Otto hade kateter med tillhörande låda för urinen. När de skulle åka därifrån, så trodde Otto att de inte skulle klara att åka hiss, så han skulle hjälpa till. Otto, med kateter och tillhörande låda, stod med ett ben i hissen och tryckte på knapparna. Asta var rädd att hissen skulle sätta igång och Otto komma i kläm. Otto steg ur hissen, men glömde urinlådan kvar i hissen

Oj, sa Otto, jag måste ha ”transistorn” med mig!

Otto berättade att han hade en bekant som hade en slang in i magen. När han skulle dricka brännvin drog han fram slangen, satte i en tratt och slog supen i tratten.

Källa: Starrarpsgruppen

Fler Ottohistorier av Bertilihultet

Otto var ju ungar i hela sitt liv. Men en nyfiken herre frågade honom om han ändå hade haft några kvinnor när han var ung?

- OM, utbrast Otto, om jag inte hade hållit igen när jag var ung, så hade Starrarp varit stad idag!!!

Eftersom Otto var ungtänning, så var han ute på danstillställningar ganska långt upp i åldern. En yngre besökare på dansen i Hallabacken frågade Otto:

- Här har du väl varit många gånger, när du var ung?

- Oja, svarade Otto, alla di pågana du ser där borte po dansbanan, alla deras farer har jag sladd po käften!

Ett slagsmål, som Otto gärna berättade om, ägde rum vid dansbanan i Bjälkhult. Otto satt, som han sa, helt oskyldigt i glada kamraters krets och drack gök. Då hör han plötsligt en hög röst som skriker:

- Var e Nils Pers Otto i Starrarp? Han ska jag ”klöva” (klyva) käften po!

- Här e ja’, svarade Otto lika kaxigt och reste sig hastigt.

Mer ord uttalades inte, utan antagonisten, gick istället till våldsamt angrepp och hade en skruvmejsel som till hygge. Den måttade han med all kraft mot Otto och träffade Otto i ansiktet, på kindens utsida och den gick rakt igenom huvudet och kom ut bakom örat.

- Då ble’ ja’ förbannad, berättade Otto!

Ja, hur slagsmålet sen fortsatte är lite oklart, men Otto bröt av ett stolsben som tillhygge. Han säger själv att han avgick med seger. Det finns andras uppgifter om att han helt blodig togs omhand i pigkammaren hos Per Nils i Starrarp 7.

Otto var en erkänd slagskämpe med orubbligt självförtroende. Men som någon har påtalat, det var mest när han hade Georg (brorsonen) bakom ryggen.

Under tiden i Askersund var Otto med om en hemsk tragedi. De var ett stort sällskap ungdomar, som i flera ekor rodde ut till en ö i Hjälmaran för att festa där. På vägen hem föll en av ungdomarna överbord och drunknade. Simkunnigheten var inte stor på den tiden. De lyckades få honom upp på stranden, men det var för sent. Man drog lott om vem som skulle berätta det för föräldrarna och lotten föll på Otto. När Otto många år senare berättar om händelsen för mig, blir han starkt berörd och förklarar att detta var det värsta uppdrag han någonsin fått.

En annan hemsk historia är från Genarp. Otto arbetade en kort tid där, förmodligen med grävning. Otto och ett par arbetskamrater brukade köpa mjölk på en närbelägen gård. Där blev de bekanta med en flicka som hette Margit. En kväll när Otto kom för att köpa mjölk möttes han av Margits syster. Han frågade efter Margit, men svaret var undvikande och mystiskt.

Otto undrade om något hade hänt och gav sig inte förrän han, från den gråtande system, fick veta att Margit blivit våldtagen av ett gäng blekingar, som också var på tillfälligt arbete i trakten. Margit ville av skam och ångest inte träffa Otto mer.

Otto blev naturligtvis bestört och hatisk till sinnet. Han berättade för sina arbetskamrater vad som hänt hans flickvän. Bland arbetskamraterna fanns en beryktad slagskämpe, som kallades Skåne-Frank. Denne plus en annan bestämde tillsammans med Otto att ge förövarna en rejäl läxa. Tillfället kom en dag utanför systembutiken i Genarp. Ett tiotal blekingar kom förbi Otto och hans arbetskamrater. I vänskapligt samförstånd bestämde de sig för att ta några supar tillsammans på en mera undanskymd plats. De tio blekingarna och Otto och hans två kamrater begav sig till ett mindre grustag utanför byn.

Där började festandet i gemytlig stämning, men efter en tid förde Otto våldtåkten på tal och man kom snart fram till att de båda lägren hade helt olika uppfattning om denna händelse.

Med en gång var slagsmålet igång och det var synnerligen råa tag. Det var hatet som gav styrka och efter några minuter låg alla tio sönderslagna. Otto hade fått sin hämnd.

Otto körde lätt motorcykel i många år, inte minst till och från olika gropningsarbeten och till bethackningen på slätten. En gång hade han varit på en gästgivargård eller liknande och druckit en anseelig mängd brännvin. Icke desto mindre gav han sig åstad på motorcykel mot Stora Harrie där betfältet väntade.

I Gårdstånga blev han stoppad av en polis. Denne synade körkortet och motorcykeln, vilka var utan anmärkning. Men så plötsligt sa han:

- Men Nilsson är ju inte nykter!
- Nykter, utbrast Otto, ja´ e bottenfull.
- Vart är ni på väg, frågade polismannen
- Ja´ ska till Storaharrie å hacka mina betor.
- Men Nilsson vet väl att man inte får köra motorcykel när man har druckit alkohol.
- Ja, det ved ja´, men ja´ kör ju så smått.
- Ja, det såg jag ju, sa polismannen.
- Ja´ har förresten en liter i väskan, ifall poliskonstapeln vill ha en sup?
- Nej, inte när jag är i tjänst, sa polismannen. Men jag kan väl se mellan fingrarna den här gången, så kör nu till Stora Harrie och hacka dina betor, men kör försiktigt.

Det lovade Otto.

Vintern 1888 är känd som den värsta i mannaminne. Otto hade hört berättas att ådalen väster om Frenningeberg var fylld av snö. Snön låg kvar hela sommaren, men försvann innan nästa vinter.

Vintern 1942 är också omtalad. Där fanns en enormt stor driva norr om Starrarps boställe. För att skotta vägen fri fick man stå i fyra skift upp på snövallen. En bit norr därom, uppe vid Ölickebäck, vid Idor Westergrens hus var snön ända upp på taket, så man kunde gå på ryggåsen och titta ner i skorstenen.

När Otto var pojke gick han och någon kamrat ofta i fäladen eller skogen. En gång när de skulle plocka nötter uppemot Bjälkhult mötte de en man (Johan Jönsson) som bodde i Starrarps soldattorp intill Bjälkhults gräns. Till torpet hörde bara drygt ett tunnland mark, så han livnärde sig huvudsakligen som daglönare hos bönderna i trakten.

När Otto och hans kamrat fick se mannen ute i fäladen, så gick denne fram och tillbaka och grät. De gick fram till honom och frågade varför han grät? Han svarade jämmerligt:

- Jag har inget arbete, inga pengar och i stugan har jag fru och fem barn, men ingen mat. Han hade ytterligare några barn, som var utflugna ur hemmet.

Denne Johan Jönsson kom en gång i Ottos barndom till Ottos föräldragård, Starrarp 3:10. Han bönade och bad Ottos far Nils Persson om att få arbeta där under vintern, bara för brödfödan. Nils Persson lät honom stanna.

På äldre dagar gick Otto regelbundet upp till Lilleanders i soldattorpet vid gränsen mot Bjälkhult. Där intogs en eller annan bäsk eller kaffegök under en trivsamt pratstund.

När Svenne och Siv Håkansson hade köpt ett hus i Bjälkhult, granne med Lilleanders, utfärdade Otto en varning till Svenne:

- Vad du än gör, så drick inte bäsk hos Lilleanders!
- Varför inte, frågade Svenne?
- Den är min liv och själ så stark, så det känns som om man drog en levande katt i rumpan upp genom halsen!!!

Källa: Bertilihultet